

A szeretet mindig visszajön

Már megint egy hideg, unalmas nap! - kiáltott fel Hanna, de aztán eszébe jutott, hogy ma szombat van és megy a nagymamájához, aki megígérte, hogy mesél neki a régi cicájáról. Már is jobb kedve lett, összekapolta a táskáját és úgy várta a nagymamát. A mamával először a buszmegállóba mentek, ahol felszálltak a buszra, mely egészen a nagymama falujáig vitte, ahol leszálltak és pár perc múlva már otthon is voltak. A nagymamáéknál először a papa köszöntötte, aztán Pici a cica népes családjával. Hanna alig várta, hogy a cicákkal együtt bekuckózhasson a meleg kandalló fűtötte szobába. A nagymama -mint mindig-meleg, mézes kakaóval és finom sütivel várta Hannát. Ropogott a tűz a kandallóban és a nagymama belekezdett a mesébe:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kiscica, akit Lulunak hívtak. Lulu cica a családjával élt, de sajnos cicacsaládjá nem szerette, ő ugyanis mindtől különbözött, hisz fekete szőre volt. A család többi cicája mind fehér színnel büszkélkedhetett, ezért őrát azt mondták, hogy nem is az ő családjukba tartozik, hiszen más mint ők. Kinevették, kiközösítették, úgy tettek, mintha ott sem lenne és soha, de soha nem kapott szeretetet és kedvességet, de még csak egy jó szót sem. Lulu azonban nem haragudott rájuk, mert szíve tele volt szeretettel és kedvességgel. Mindig arról álmodott, hogy jót tesz, hogy kedves lesz másokkal és akkor talán észreveszi a családjá és szeretni fogják, meg arról, hogy neki is lesz egy saját szerető családjá.

Minden állatnak segített, aki csak bajban volt. Egyszer, amikor az erdőben járt, látta, hogy a kis madarak kiestek a fészükéből. Szörnyű nyávogásba kezdett, az anyamadár felfigyelt rá, meghallotta és észrevette a földön a fiókáit. Odarepült, és egyesével felvitte őket a fészükbe. A megmenekült fiókák édesanyjukkal nagyon hálásak voltak és azóta minden reggel madárcsicsergéssel ébresztették a kiscicát.

Történt egyszer, hogy fázós kutyusokat látott az út mentén. Leveleket gyűjtött, odament hozzájuk, és betakargatta őket velük, hogy meg ne fázzanak.

Máskor, amikor szomorúan sétált, éhes, kóborló kiscicákkal találkozott az út mentén. Nem volt elesége, de addig ügyeskedett, amíg szerzett otthonról tejes kenyeret és a finom falatot megosztotta velük.

Nem pihent és sohasem fogyott ki a szeretetből, kedvességéből. Az erdőben, amikor kisebb állatokat látott, akik elvesztették az utat, nyávogással csalogatta őket az ösvényre, hogy hazataláljanak.

Teltek a cicaévek, de a családjá továbbra sem szerette, nem fogadta el, ami miatt Lulu mindig szomorú volt, mégis a szája csak jót mondott, a mancsa csak jót tett. Az okozott örömet neki, ha kedves volt és másoknak segíthetett, tudta, hogy előbb - utóbb meglesz a jutalma, teljesül a vágya.

Lulu csak segített - és segített az otthoniaknak és másoknak is. Az állatok mind ismerték, tisztelték és szerették. Így teltek a cicaévek és egy napon, amikor Lulu már felnőtt cica volt, megtörtént a csoda és a családjá is felfigyelt rá. Észrevették, mennyi jót tesz és rájöttek, hogy mennyire fontos ő a háztartásban. Megölelték, és bocsánatot kértek tőle minden rossz szóért és Lulu nagyon boldog volt.

Olyan boldog vagyok, hogy boldogabb már nem is lehetnék! - mondogatta, de aztán teltek a hónapok és Lulu megismerkedett egy másik cicával, akiben ugyanolyan segítőkész és kedves társra talált, mint ő maga. Pár hónappal később Lulu már egy szerető cicaférfijel és három kiscicával élt boldogan, nagy népes cicacsaládjában. A család pedig minden nap hálát adott, hogy Lulu olyan csodálatos cicává nőtt, aki mindenkit szeretett, és aki megmutatta nekik, hogy a szeretet mindig visszajön.

Hát ő volt az én cicám, amikor kislány voltam és az ő gyermekei meg unokái élnek most itt velünk kedvességben, szeretetben - mondta a nagymama és megsimogatta a tűz mellett melegedő cicákat.

Aztán a nagymama a szívét kitérve, álmocsókot nyomott az unoka arcára. Álmodj szépet kincsem, s álmodban is tégy jót, hogy szép reggelre ébredj, s vihess útravalót. Útravalót tőlem, sütit, szeretetet, s vidámságot, mosolyt, mindből rengeteget - mondta a nagymama és a mesét zárva, betakarta unokáját nagy puha dunnába.

Álompalba hempergőztünk, s most itt a mese vége, de ha tetszett lesz még ilyen a jövő hétvégére.

: Jelige:

Copybara